

အိလူး

အိလူးကိုးကောင် ကိုဖိုးထောင်

အခန်း(၁)

ညက မှောင်မည်း တိတ်ဆိတ်နေကာ ပုစဉ်း ရင်ကွဲလေးများ ရဲ့ တကျစ်ကျစ် အော်သံကသာ အရာရာကို မင်းမူ စိုးမိုး ထားနေသည်။ ပွကြီးနှင့် မြကြီးတို့ တဘက်ရွာ အသုဘ ဖဲဝိုင်းမှ နေ၍ ဖဲနိုင်သဖြင့် မိုးလင်းပေါက် နေမည် မှန်းထားရာကနေ မနေဖြစ်ကြတော့ဘဲ ပြန်လာခဲ့ကြသည်။ မှာ ဘာလိုလိုနှင့် နှစ်ရွာကြားမှ သီချိုင်းအနီး ရောက်ခဲ့ပြီဖြစ်ပြီး အချိန်က သက်ကြီးခေါင်း ချချိန်ပင် ကျော်လွန်လာခဲ့ပြီ ဖြစ်၏။

‘‘မြကြီးရေ ဟိုကောင်တွေတော့ ဒေါကန် နေကြတော့မှာ ပဲကွာ...’’

‘‘သေချာတာပေါ့ ပွကြီးရာ ဒို့က အနိုင်နဲ့ ပိုင်းချင်လို့ ဖဲခိုး ရိုက်တာပဲ မနပ်သူ ခံပေါ့ကွာ...’’

‘‘ဟား...ဟား...’’

နှစ်ယောက်စလုံးရဲ့ သဘောတကျ ရယ်လိုက်သံက တိတ်ဆိတ်မှုကို ဖြိုခွင်းကာ ခပ်ကျယ်ကျယ်လေး ထွက်လာသောကြောင့် ပုစဉ်း ရင်ကွဲလေးများ ပင်လျှင် ခဏတာ တိတ်ဆိတ် သွားကြသလား ထင်ရလေသည်။ ။

‘‘ဟား...ဝါး ဟား...’’

ပွကြီးနှင့် မြကြီးတို့ ထိတ်လန့်တကြား ဖြစ်စေလောက်တဲ့

ရယ်သံကြီး တစ်ခုက သီချိုင်း အတွင်းမှ ထွက်ပေါ်လာ၏။

‘‘မြ...မြကြီး ရယ်သံကြီးပါလားကွ...’’

‘‘အေး ငါလဲ နားထောင်နေတာ ပွကြီး မဟုတ်မှ လွဲရော တို့ ကို သရဲခြောက်ပြီ ထင်တယ်...’’

‘‘အို သရဲဖြစ်ဖြစ် လူဖြစ်ဖြစ်ကွာ ပွကြီးတဲ့ မြကြီးတဲ့ ကျားမကြောက်လို့ တောလမ်းလျှောက်နေတာကွ လာစမ်း သူရဲ ဖြစ်ဖြစ် လူဖြစ်ဖြစ် ဘဝကူး ပေးလိုက်မယ်လာခဲ့...’’

ပွကြီးနဲ့ မြကြီးက ဆိုးဖော်ဆိုးဖက်များ ဖြစ်ပြီး သူတို့ မှာ တုံးတိုက်တိုက် ကျားကိုက်ကိုက်ဆိုသည့် မိုက်ရှူးရဲများ ဖြစ်ကြလေသည်။ ။

‘‘ဟားဟားဟားဟား... သတ္တိ တယ်ကောင်းတဲ့ လူမိုက်ကြီးတွေပါလားဟေ့ ကြိုက်သွားပြီ...’’

စကားပြောသံက သူတို့ နောက်ကျောမှ ကပ်၍ ထွက်လာသောကြောင့် ပွကြီးနဲ့ မြကြီး ထိတ်လန့် သွားကြကာ ချက်ချင်းပါလာသော မီးများဖြင့် လှည့်တိုး ကြည့်လိုက် ကြလေတော့သည်။ ။

‘‘ဟိုက် ဘာမှ မရှိဘူးဟ ပွကြီးရ...’’

‘‘ဒါဆို ဘယ် ဘယ်သူလဲ တို့ ရဲ့ နောက်က ပြောနေတာက...’’

‘‘ဘယ်ခွေးမသားပဲ ဖြစ်ဖြစ်... ဖြန်း အား...’’

မြကြီး ဆဲရေးတော့မည့် အသံမှာ တစ်ပိုင်းတစနှင့် ရပ်တန့်သွားကာ ဖြန်းခနဲ အသံနှင့် အတူ ပွကြီး၏ အားဟူသော အော်ဟစ်သံ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။ ။

‘‘ပွကြီး ငါ့ပါးကို ရိုက်သွားတယ် နာလိုက်တာကွာ...’’

နှစ်ယောက်စလုံး မီးများ ထိုးထားပါလျှက် ရုတ်တရက် ပါးရိုက်သည် အထိ အကောင်အထည် မမြင်ရသည့် အခါ မြကြီးနှင့် ပွကြီးမှာ ဘယ် လောက်ပင် မကြောက်ပါဘူး ပြောစေကာမူ ထိတ်လန့် လာကြလေသ ည် သူတို့ ၏ မီးနှစ်လုံးမှ လွဲ၍ ကျန်တာက အမှောင်အတိ အဖြစ်သာ ကြီးစိုးနေသည် မဟုတ်ပါလား။

‘‘ဟာ မြကြီး ငါ့ဓာတ်မီး... ဒီတစ်ခါလဲ ပွကြီး စကားမ ဆုံးလိုက်ပါ မြကြီး မီးသည် လဲ ထိုးမထားတော့ သောကြောင့် သူ့မီးလို ရုတ်တရက် ဘာမှ မလင်းတော့ပဲ ဖြစ်သွားလေသလား ဆိုသည် ကို တွေးမိလိုက် သောကြောင့် ဖြစ်သည် ’’

ငါ့ဓာတ်မီးလဲမလင်းတော့ဘူး ပွကြီး...

‘‘ဟား... ဟီးဟီး...ဟဲဟဲ...’’

အရပ်ရှစ်မျက်နှာမှ ကြောက်မက်ဖွယ် ရယ်မောသံများ မြေသိမ့် တုန် ခါ သွားလောက်အောင်ပင် ထွက်ပေါ် လာလေတော့သည် ။

‘‘ရပ်လိုက်ကြပါတော့ သူတို့ ကြောက်နေကြပါပြီ...’’

သင်္ချိုင်း အတွင်းဘက်မှ ခပ်ဩဩ ဖြစ်သော်လည်း အောင်မြင်သော အသံတစ်ခု ထွက်လာစဉ်မှာ ရယ်သံများ မီးကို ရေဖြင့် ငြိမ်းသက်သည့် ပမာ ရပ်သွားကြတော့သည် ထိုစဉ်မှာ ပင် သင်္ချိုင်း အတွင်းမှ မီးရောင် တစ်ခု ထွက်ပေါ်လင်း လာပြီး။

‘‘ပွကြီးနဲ့ မြကြီး ဒီကို လာခဲ့ကြပါ ဘာမှ မကြောက်ပါနဲ့ ရဲရဲ လာခဲ့ကြတော့...’’

သူတို့ အမည်များကိုခေါ်ပြီး လာခဲ့ရန် ပြောနေသဖြင့် စွဲငင်အား တစ် ခု ရှိသည့် ပမာ ပွကြီးနှင့် မြကြီးတို့ သည် မီးရောင် မြင်ရာဆီသို့ စိတ်ညို့

ခံရသူများ ပမာ ဖြေးဖြေးချင်း လျောက်သွား လိုက်ကြလေတော့သည်။ ။
မီးရောင် သဘာဝမဟုတ် အချိန်ခါ မဟုတ်ပါဘဲနှင့် သုသာန် သင်္ချိုင်း တစ်ခုအတွင်း မြင်သာ ထင်သာ အထိလင်း နေလျက် ရှိလေသည်။ ထိုအရာ မှာ လူပုံသဏ္ဌာန် အရိုးစုလေးခု၏ ဦးခေါင်းကို မီးစွဲလောင်နေခြင်း ဖြစ်ပြီး ထိုအရိုးစု လေးခုသည် က အတော်ပင် ဟောင်းနွမ်း၍ နေပြီ ဖြစ်သော အုတ်ဂူတစ်လုံး၏ ဘေးနှစ်ဘက်နှင့် ခေါင်းရင်းခြေရင်း နေရာတွင် လူများ ရပ်နေသည့် ပမာ ရှိနေကာ ထိုအုတ်ဂူပေါ်တွင် လူတစ်ယောက် ရှိနေပြီး မြကြီးနှင့် ပွကြီးတို့ အား လက်ယက် ခေါ်ဆောင်နေသည်။ ။

‘‘ခင် ခင်ဗျားဘယ်သူလဲ ...’’

တစ်ခါမှ မမြင်ဘူးသည့် လူစိမ်းတစ်ဦး ဖြစ်သော်လည်း ပွကြီးမြကြီးတို့ အလိုလို ကြောက်ရွံ့မိနေကာ ရှေ့ဆက် မတိုးရဲကြဘဲ မီးရောင်ဖြင့် မြင်သာသော နေရာမှ လှမ်းမေး လိုက်ကြလေတော့သည်။ ။

‘‘ဘာကိုမှ မကြောက်တဲ့ လူမိုက်ကြီးတွေက ငါ့ကိုမြင်မှ ကြောက်နေသလားကွ ဟေအေးလေ မင်းတို့ သိချင်ရင်လဲ ငါပြောပြပါ့မယ် ငါ့အမည်က ဘီးလူး ကိုးကောင်ဖိုးထောင်တဲ့ ကွ...’’

‘‘ဘီးလူးကိုးကောင် ဖိုးထောင်...’’

ပွကြီးနဲ့ မြကြီး ပြိုင်တူလိုလို သံယောင်လိုက်၍ ပြောမိ သွားကြလေတော့သည်။ ။

‘‘အေး ဟုတ်တယ် ခုနငါတရား ထိုင်နေတာ မင်းတို့ က အော်ကျယ် အော်ကျယ် ပြောလာတော့ ငါအနှောင့်အယှက် ဖြစ်မှာ ဆိုပြီးတော့ ငါ့ရဲ့ အစောင့်အရှောက်တွေက ခြောက်လှန့် မိကြတာပါ မင်းတို့ ဗွေမယူပါနဲ့ ကွာ...’’

သူတို့ ထက် အနဲငယ်သာ အသက်ကြီးပုံ ရပြီးတော့ ထူးဆန်းသည့်
ဘီလူးကိုးကောင် ဖိုးထောင် ဆိုသူအား ပွကြီးတို့ စိတ်ဝင် စားသွားကြ
လေတော့သည်။ ။

‘‘ဒါဆို စောစောက ကျုပ်ကို ပါးရိုက်လိုက်တာက...’’

‘‘ငါ့ရဲ့ အစောင့်အရှောက်တွေပါ မင်းတို့ ဗွေမယူဘူးလို့ မျှော်လင့်ပါ
တယ်...’’

သင်္ချိုင်းအတွင်း တစ်ယောက်တည်း တရားထိုင်နေသည့် ဖိုးထောင်
ဆိုသည့် လူကြီးကို ပွကြီးနှင့် မြကြီးတို့ မှာ လေးစား
ကြောက်ရွံ့လာမိကြလေတော့သည်။ ။

‘‘ဆရာကြီးက တရားထိုင်ပြီး ဘာလုပ်မှာ လဲဟင်

ကျွန်တော်တို့ ကို ပြောပြနိုင်မလား...’’

မြကြီးလေသံမှာ ပြောင်းလဲသွားပြီး ရိုရိုသေသေပင် မေး လိုက်လေ
တော့သည်။ ။

‘‘ငါလား ပယောဂကုမယ် လူတွေကို ကယ်မယ် ငါ့ကို ရိုသေလေး
စား သူမှန်သမျှ ဒုက္ခမရောက်အောင် ကူညီမယ်လေကွာ...’’

‘‘ဒါနဲ့ ဆရာကြီး ဒီမီးတောက်နေတဲ့ အရိုးစုတွေက ဆရာကြီး စိုက်
ထားတာလား...’’

ပွကြီးလည်း မြကြီးအတိုင်းပင် အခြေအနေကို ကြည့်ကာ ရိုရိုသေ
သေ မေးလိုက် ပြန်လေတော့သည်။ ။

‘‘ငါ့စိုက်ထားတာ မဟုတ်ပါဘူးကွာ မင်းတို့ မီး မရှိရင် ငါ့ကို မမြင်
ရမှာ သိလို့ ငါခေါ်ထားလိုက်တာပါ...’’

‘‘ဒါ ဒါဖြင့်ရင့် သူတို့ က သရဲတွေလား...’’

ဘီးလူးကိုးကောင် ဖိုးထောင်ဆိုသော ဆရာကြီးမှာ ဘာမှ ပြန်မဖြေ
တော့ပဲ သူတို့ အား ပြုံးပြီး ကြည့်နေ လေတော့သည်။ ။

‘‘ဆရာကြီးကို ရိုသေလေးစားသူ ဒုက္ခမရောက်ရင် ကျွန်တော်တို့
သူငယ်ချင်း နှစ်ယောက်ကို ဆရာကြီးရဲ့ တပည့်တွေ အဖြစ် လက်ခံပါ
ဆရာကြီး...’’

မြကြီးက ခူးထောက်ရင်း ပြောလိုက်စဉ်မှာ ပင် ပွကြီးလဲ မြကြီးနည်း
တူ ခူးထောက် ပြောဆို လိုက်တော့သည်။ ။

‘‘ဟားဟား ဟန်ကြသဟေ့ ငါ့မှာ လူတပည့်ရယ်လို့ မရှိသေးတာနဲ့
အတော်ပဲပေါ့ကွာ ဒီနေ့ ညကတော့ ငါက ဘီလူးကိုးကောင် သင်္ချိုင်း ကိုး
ဆယ် ကျင့်စဉ်လည်း အောင်မြင် တပည့်လည်း ရတဲ့ မင်္ဂလာညပဲဟေ့...
...’’

‘‘ဒါဆို ဆရာကြီးက ကျွန်တော်တို့ ကို တပည့်အဖြစ် လက်ခံတယ်
ပေါ့နော်...’’

ဖိုးထောင်ဆိုသော လူကြီးမှာ ခေါင်းညိတ် ပြလိုက်ပြီးမှ မီးတောက်
နေသော လူရိုးစုများကို လှည့်ပတ်ကြည့်ကာ...

‘‘မင်းတို့ လွတ်လပ်စွာ သွားနိုင်ပြီ...’’

လူရိုးစုများမှာ ဘီလူးကိုးကောင် ဖိုးထောင် ဆိုသူက လှည့်ပြောလိုက်
ပြီး အဆုံး သက်ရှိလူများ ပမာပင် လှည့်၍ ဖြေးဖြေးချင်း ထွက်ခွာ
သွားကြလေတော့သည်။ ။

‘‘ကဲ မင်းတို့ မီးတွေ ထိုးလို့ ရပါပြီ...’’

‘‘ဟုတ်ကဲ့ ဆရာကြီး ခုလောလောဆယ် ဘယ်မှ ဆရာကြီး မသွား
သေးဘူး ဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ ရွာကို လိုက်ခဲ့ဖို့ တောင်းဆိုပါရစေ...’’

‘‘ဟားဟားဟား မင်းတို့ မတောင်းဆိုလဲ ငါက လိုက်ဖို့
တွေးထားပြီးသားဟေ့ သွားကြစို့...’’

ပြောရင်း ဆရာကြီး ဆိုသူမှာ အုတ်ဂူပေါ်မှ ဆင်း လာပြီး ပွကြီး
မြကြီးတို့ ဖြင့် အပြန်လမ်း လိုက်ပါခဲ့ လေတော့သည်။ ။

နွေရဲ့ နေက ခြစ်ခြစ်တောက် ပူလောင်နေလေသည် လမ်းဘေး သစ်
ပင်ငယ်လေးများ ခပ်ကြဲကြဲ ပေါက်နေသော်လည်း အများ စုမှာ
အပူကြောင့် အရွက်များ ကြွေကြနေပြီး ရိုးတံဖြိုင်းဖြိုင်းသာ ကျန်နေလေ
သဖြင့် နွေအပူအား ကာကွယ်နိုင်စွမ်း မရှိပါချေ။ သည် လို ပူလောင်
သော နေ့လည်ခင်း တစ်ခုရဲ့ တောလမ်းလေး တစ်ခုမှာ လူငယ်တစ်
ယောက် လမ်းလျှောက်နေသည် ထူးဆန်းစွာပင် သူရဲ့ ပခုံးထက်မှာ ငှက်
ကလေး တစ်ကောင် ရှိနေပြီး ထိုငှက်ကလေးမှာ အစိမ်းရောင် ကြက်တူ
ရွေးလေး တစ်ကောင် ဖြစ်နေလေသည်။ ။

‘‘ပူလိုက်တာ ရွှေကဲရယ် ဗိုက်လဲဆာတယ်...’’

ပခုံးထက်မှ ကြက်တူရွေးလေးအား လူတစ်ယောက်ပမာ ပြောဆိုလို
က် လေတော့သည်။ ။ ထိုအခါတွင် ကြက်တူရွေးလေးမှာ ရုတ်တရက် လူ
ငယ် ပခုံးထက်မှ အမြင့်သို့ ပျံသန်း သွားလေတော့သည်။ ။ လူငယ်က
တော့ သွားနေဆဲ ခြေလှမ်းများအား ရပ်တန့်လိုက်ဖို့ တွေးမိပုံ မရသလို

ပျံသန်းသွားသော သူ့ရဲ့ ကြက်တူရွေးလေး အားလည်း မော့၍ ပင် မကြည့်ပါချေ ခဏအကြာတွင် အတောင်ပံ ခတ်သံ တိုးတိုးလေး တစ်ခု လူငယ်ခေါင်းထက်မှ ပြန်လည်ထွက်ပေါ်လာပြီး။

‘‘ကောင်လေး ရှေ့မှာ ရွာရှိတယ် ရှေ့မှာ ရွာရှိတယ်...’’

အသံ သေးသေးစူးစူးလေးဖြင့် ပြောရင်း လူငယ်၏ ပခုံးထက်တွင် ပြန်နား နေလေတော့သည် ။ ကြက်တူရွေးလေး ပြောအပြီးမှာ တော့ လူငယ်ရဲ့ ခြေလှမ်းများ ပို၍ သွက်လက်လာသလို ဖြစ်သွားလေတော့သည် ။

‘‘ဟေ့ကောင်လေး ဟေ့ကောင်လေး...’’

ခေါ်သံတစ်ခု ထွက်ပေါ်လာသဖြင့် လူငယ်လှည့်ကြည့်လိုက်မိသော အခါတွင် လမ်းနှင့် မလှမ်းမကမ်းမှာ ရှိသည့် သစ်ပင်ကြီးတပင်အောက်မှ အဘိုးကြီးတယောက်ကသူ့ကို အော်ခေါ်ရင်း ပြေးလာနေသည် မြင်ရသဖြင့် ခြေလှမ်းများ ရပ်ကာ စောင့်နေ လိုက်လေသည် ။ ပြေးလာနေသော လူကြီးမှာ အသက် အတော်လေးပင် ကြီးနေပြီ ဖြစ်သည် ကို သတိထားမိသည် ။

‘‘ကောင်လေးလို့ ခေါ်မိတာ စိတ်မဆိုးပါနဲ့ ငါ့တူကြီး အပန်းမကြီးဘူး ဆိုရင် အဘကို ထင်းစည်းလေး လိုက်ပင့်ပေးပါလား...’’

ထိုအခါမှ အဘိုးကြီးမှာ သူ့ကို ထင်းစည်း ပင့်ပေးရန် လာရောက် အကူအညီတောင်းသည် ကို သိလိုက်သည် ။

‘‘ရပါတယ် အဘ ကျွန်တော်အတွက် အပန်းမကြီးပါဘူး ပြီးစိတ်မဆိုးပါဘူး...’’

‘‘ဟုတ်တယ် ဟုတ်တယ် စိတ်ဆိုးဘူး စိတ်ဆိုးဘူး သူ့အမည်က ကောင်လေး သူ့အမည်က ကောင်လေး...’’

အသံ သေးသေးစူးစူးလေးနှင့် ကြက်တူရွေးလေးက ဝင်ပြောလိုက်သော အခါမှာ တော့ အဘိုးအိုမှာ အနဲငယ် အံ့ဩသွားပုံ ရပြီး သဘောကျ သွားပုံလဲ ရလေသည်။ ။

‘‘လူစကား တော်တော်တတ်တဲ့ ကြက်တူရွေးလေးပါလား ...’’

‘‘ကြက်တူရွေး မဟုတ်ဘူး ရွှေကဲ ရွှေကဲ...’’

အဘိုးကြီးမှာ သဘောလွန်စွာ ကျသွားပုံဖြင့် တပြုံးပြုံး ဖြစ်သွားလေတော့သည် ခဏ အကြာမှာ တော့ သူတို့ အဘိုးအို ထင်းစည်း အနီးသို့ ရောက်လာခဲ့တော့သည်။ ။

‘‘ရွှေကဲ ရွာထဲရောက်ရင် တိတ်တိတ်နေနော် လူတွေ ဝိုင်းအုံလာမယ်...’’

ပြောလိုက်ပြီးနောက် ထင်းစည်းကို ကောက်ထမ်း လိုက်လေတော့သည်။ ။

‘‘ငါ့တူကြီး အဘ ကိုယ့်ဘာသာ ထမ်းပါ့မယ် ပင့်ရုံပဲ ပင့်ပေးပါ...’’

‘‘ရပါတယ် အဘရယ် အဘ အေးအေးဆေးဆေး လိုက်ခဲ့ပါ...’’

ပြောရင်း သွားရန် ပြင်လိုက်စဉ်မှာ ပင် သူတို့ ရှိရာဘက်သို့ ရွာဘက်မှ မိန်းကလေး တစ်ဦး ပြေးလာသည် ကို သူတို့ မြင်လိုက် ကြရလေတော့သည်။ ။

‘‘ဟင် မြေးလေး ယဉ်ယဉ်ပါလား...’’

အဘိုးကြီးနှုတ်မှ အံ့ဩသံ ထွက်ပေါ် လာပြီး နောက်တွင် မိန်းကလေးမှာ လည်း သူတို့ ကို မြင်တွေ့သွားပုံဖြင့် ပြေးလာ လေတော့သည်။ ။

‘‘အဖိုး မောင်လေး မောင်လေး ပိုးထိလို့ ...’’

‘‘ဟေ...’’

ခရီးရောက်မဆိုက် ပြောချလာသော မိန်းကလေးထံမှ စကားသည် အဘိုးအိုအား အရာရာ မေ့လျော့ သွားစေပုံ ရလေသည် အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော် အဘိုးအိုမှာ မိန်းကလေး ပြောပြီး ပြီးချင်းရွာဆီသို့ ပြေးသွား လေတော့သည်။ မိန်းကလေးလည်း အဘိုးအိုနောက် လိုက်မည် ပြင်စဉ် လူငယ်ကို သတိထားမိ သွားပုံရပြီး စေ့စေ့ကြည့်ကာ ချက်ချင်း ပြေးလို က် သွားလေတော့သည်။

လူသုံးယောက် လိုက်တမ်းပြေးတမ်း ကစားနေသလို မညီမညာ ပြေးလွှား နေကြလေသည်။ ရှေ့ဆုံးမှ နေ၍ အသက်အတော်ကြီးမည့် အဘိုးအို တစ်ဦး ပြေးနေသလို သူနောက်မှ အတော်လှပသည့် မိန်းကလေး တစ်ဦးက ထပ်ချပ်မကွာ ပြေးလွှားနေကာ နောက်ဆုံးတွင် တော့ ချောမော တည်ကြည်သော မျက်နှာနှင့် လူငယ်တစ်ဦးက ထင်းစည်းတစ်ခုကို ထမ်းကာ ပြေးလွှားနေလေသည်။ သူတို့ ကို သေချာစေ့စပ်စွာ လိုက်ကြည့်မည် ဆိုပါက လွန်စွာ အံ့ဩဖွယ် ကောင်းသည့် အချက်ကို သတိပြုမိ ကြမည် ဖြစ်ပေသည်။ ထိုအချက်မှာ အလွတ်ပြေး၍ လာသော အဘိုးအိုနှင့် မိန်းမချောလေးမှာ လွန်စွာမှ မောပန်းနွမ်းနယ် နေကြပြီး ထင်းစည်း ထမ်းလာသော လူငယ်မှာ အသက်ရှုပ် မှန်ပင် ဖြစ်နေကာ ပခုံးထက်တွင် မည်သည့် အရာမှ မပါသည့် အလား ရှေ့မှ နှစ်ယောက်ကို ထိန်း၍ ပြေးနေဟန် ရှိလေသည်။

‘‘သူတို့ ပြေးတာနဲ့တယ် သူတို့ ပြေးတာနဲ့တယ်...’’

လူငယ်ရဲ့ လက်တကမ်းမှ ပျံသန်း လိုက်ပါလာသော ကြက်တူရွေးလေးက လူငယ် အနီးကပ်လာကာ အသံ သေးသေးစူးစူးလေးဖြင့် အော်ဟစ် လိုက်လေသည်။ ။

‘‘ရွှေကဲရယ် သူတို့ က လူသာမန်တွေပဲ လေပြီးတော့ စိုးရိမ်သောက ရောက်နေသူတွေ ဆိုတော့ ပိုဆိုးတော့တာပေါ့...’’

လူငယ်က ကြက်တူရွေးလေးအား ရှင်းပြ လိုက်စဉ်မှာ ရွာနှင့် နှစ်အော်လောက် ဝေးသည့် နေရာမှ အိမ်တစ်လုံး ရှေ့သို့ ရောက်ရှိ လာပြီး အဘိုးအိုနှင့် မိန်းကလေးမှာ အိမ်အတွင်း ဝင်သွား ကြလေတော့သည်။ ။ လူငယ်က လိုက်မဝင်သေးဘဲ ဟိုဟိုသည် သည် မျက်စိ ကစားလိုက်ပြီး ထင်းခြောက် အနည်းငယ် ရှိနေသော နေရာကို တွေ့မြင်လိုက်သည့်အခါ ပခုံးထက်မှ ထင်းများကို ထိုနေရာသို့ သွားရောက် ချထားလိုက်သည်။

‘‘မြေးလေး ...မြေးလေး...’’
